

KOLEGAMENTO

Rocca di Papa 10. júna 2023

(video 2710M; čas: 65min.; preklad: Zora Kuchárska)

1. **Zvučka**
2. **Pathways Modrá 2023: Embrace humanity, spark change**
3. **Pozdrav z Kene**
4. **Japonsko: CommuniHeart project – Projekt Komunitné srdce**
5. **Chiara Lubichová, Don Pasquale Foresi a Igino Giordani: Žiť modlitbou**
6. **Cesta do Ázie a Oceánie - Margaret Karramová a Jesús Morán**
7. **News z kórejskej TV**
8. **Kórea: misia v meste Daejeon**
9. **Japonsko: rozhovor s pátrom Renzom De Luca**
10. **Peter Emberson z Fidži: skúsenosť s Pacifikom**
11. **Austrália: strenutie s gen**
12. **Indonézia: Arif Mahasiswa a hodnota dialógu**
13. **Rozhovor s Margaret Karramovou a Jesúsom Moránom**
14. **Pozdrav z Brazílie: smer SDM a Genfest**
15. **Záver**

1. ZVUČKA

Telefonická spojovateľka: *Un momento, prego, la chiamano per una collettiva / Bleiben Sie bitte...*

Eli Folonariová: *Pronto! Ciao popi, adesso vi passo Chiara!*

Hlasy: [pozdravy z celého sveta]

Chiara Lubichová: Drahí moji, teraz obídeme celý svet, bude to trochu trvať, lebo svet je dosť veľký.

Hlasy: *Hallo? Pronto? Hello? Ciao a tutti! Pronto? Ci siamo tutti?*

Chiara, 9. októbra 1999: Je to telefonická konferencia, na ktorú prinášam silnú duchovnú myšlienku, aby sme ju všetci spoločne žili. Voláme 80 zón a všetci odpovedajú, pýtajú sa: Ako sa máš? Čo je nové? Tak ako v rodine... Je to úžasné.

Chiara, 28. júna 2004: Cieľom kolegamenta je vziať nás na svätú cestu: na cestu k svätosti...

2. PATHWAYS Modrá 2023: EMBRACE HUMANITY - SPARK CHANGE

Tommaso: Usilovať sa o spravodlivejšiu spoločnosť. To je návrh Hnutia fokoláre s novou kampaňou Pathways - Cestičky.

Laura: Vidíme nespravodlivosť, rozdelenia, mnoho chudoby... dotkneme sa ich, lebo iba takto môžeme byť iskrou, ktorá spustí zmenu. Ale čo je to Pathways - Cestičky?

Tommaso: Je to kampaň, ktorá podporuje bratstvo prostredníctvom konkrétnych akcií a vzdelávania v rôznych aspektoch, ako je politika, ekonomika, mier, ekológia. V nasledujúcich dvoch rokoch bude mať Pathways tému: Ľudské objatie - iskra zmeny.

Laura Salerno, študentka a autorka: Ahoj všetci, volám sa Laura, som študentka a autorka. Vitajte na kolegamente, na ktorom sa stretáva a informuje rodina Hnutia fokoláre.

Tommaso Bertolasi, výskumný pracovník v oblasti filozofie, Inštitút Sophia University: Volám sa Tommaso a na Univerzitnom inštitúte Sophia v medzinárodnej citadele Hnutia fokoláre v Loppiane a venujem sa výskumu v oblasti filozofie. Keď už hovoríme o Sophii, dnes o 15.00 hodine bude na univerzitnom kanáli YouTube odvysielaná nová akademická ponuka univerzitného inštitútu. Toto je link (sophiauniversity.org).

Laura: Tommaso a ja sme teraz v Rocca di Papa v Medzinárodnom centre Hnutia fokoláre. Nie sme tu však sami, je tu s nami veľa ľudí, ktorí prišli z najbližších miest, a vieme, že mnohí z vás nás sledujú v rôznych kútoch sveta. Zdravíme všetkých!

Tommaso: A s potešením medzi nami vítame reverenda Katsutoshiho Mizuma, zodpovedného za Rissho Kosei-kai pre Európu a Afriku. Vitajte! (Potlesk)

3. POZDRAVY Z KENE

Tommaso: A teraz sa spojíme s Keňou, aby sme vám odovzdali ďalší špeciálny pozdrav. Je s nami spojená Amata. Amata, počuješ nás? Máš slovo.

Amata, Mariapoli Piero, Nairobi - Keňa: Sme tu! Áno, srdečne vás pozdravujeme z Mariapoli Piero. Sme tu s našimi moslimskými priateľmi, medzi ktorými je aj doktor Mohammed Shomali. A v týchto dňoch budeme prehlbovať náš medzináboženský dialóg.

Tommaso: Ďakujeme Amata, srdečne vás pozdravujeme. Ešte stále mám v srdci spomienku na krásny moment dialógu medzi kresťanmi a moslimami, ktorý sme mali začiatkom mája v Inštitúte Sophia University s Dr. Shomalim, ktorý je v Mariapoli Piero v Keni, spolu s Dr. Israa a Dr. Shanaze Safieddine. Takže vás srdečne pozdravujeme, rád vás opäť vidím! (Potlesk)

Laura: Dnes budeme spolu približne hodinu a tá bude rozdelená do troch momentov. O prvej časti vám nič nepoviem, Tommaso vám hneď povie viac. Druhá časť bude veľkou cestou medzi dvoma kontinentmi: Áziou a Oceániou (pripravte si kufre!). A v tretej časti vám prezradíme niekoľko noviniek o budúcich stretnutiach. Takže začnime, Tommaso.

4. Japonsko: Projekt Komunitné srdce

Tommaso: Túto reportáž nám poslali z Japonska. Je príkladom toho, ako je možné reagovať na drámu, ktorá zraňuje občiansku spoločnosť. Je to príbeh žien, ktorý sa zameriava na odvahu a veľkorysosť skupinu žien rôznych náboženstiev, ktoré zachytili a zareagovali na skutočnú spoločenskú krízu, na situáciu ľudí, ktorí sa rozhodli siahnuť si na život.

Video, ktoré uvidíme, je len ukážkou dlhšieho celovečerného filmu, ktorý bude v najbližších dňoch k dispozícii okrem japončiny aj v piatich jazykoch na kanáli YouTube Kolegamenta. Pozrime si to. (hudba)

Kyoko Yoshida, Náboženstvá za mier - Japonsko: Za posledných 20 rokov sa životný štýl japonských žien veľmi zmenil. Za posledných desať rokov sa počet žien v domácnosti na plný úväzok rapídne znížil. Dnes môžeš byť ženou v domácnosti a zároveň sa vrátiť do práce... Žiada sa od nás, aby sme žili úplne iným životným štýlom, a nemáme žiadne vzory, ako teda máme žiť?

Maria Antonietta Casulli (Mitty), Hnutie Fokoláre: Keď som pred šiestimi rokmi prišla do Japonska, cestovala som vlakom po meste a z času na čas som počula oznam, ktorému som dobre nerozumela (...) v preklade by to bolo ako „ľudská nehoda“. A toto varovanie som počula mnohokrát. Neskôr som pochopila, že je to iný spôsob, ako nepovedať rovno „samovražda“. (hudba)

Kjóko: S príchodom koronavírusu sa exponenciálne zvýšil počet samovrážd žien, čo veľmi zjavne vynieslo na povrch tento problém, ktorý sa predtým zdal byť okrajový.

Mitty: Jedného dňa v novembri 2020 ma domov prišla navštíviť Kyoko... (hudba)

Kyoko: Študovala som poradenstvo a uvedomila som si, ako veľmi ženy potrebujú psychologickú podporu. Rozprávala som sa o tom všetkom s Mitty a zistila som, že ona si myslí to isté.

Mitty: Práve pri rozhovore s ňou sme obe cítili, že chceme s týmto spoločenským problémom niečo urobiť, a tak vznikol projekt CommuniHEART – Komunitné srdce. (hudba)

Kyoko: Zmyslom tohto projektu je spojiť, zjednotiť našu vnútornú časť osoby s tou vonkajšou. (hudba)

Páter Dr. Yoshinori Shinohara, generálny riaditeľ WCRP/RfP - Japonsko: Toto je úplne nový projekt, doteraz sa podobný projekt medzi aktivitami Sekcie pre mládež Svetových náboženstiev za mier nikdy neobjavil. Uvedomil som si, že ide o priekopnícky pioniersky projekt, ktorý rieši výzvy typicky mladým spôsobom.

Kyoko: Všetci šiesti zamestnanci projektu Komunitné srdce, sme rôzneho vierovyznania i veku. (hudba)

Ryuge Washio, mníška, vedúca chrámu Ishiyama: Mníškou som sa stala vo veku 14 rokov, ale vedúcou chrámu Ishiyama som sa stala až minulý rok. V Japonsku je veľmi zriedkavé, aby sa mladá žena ako ja stala vedúcou takého veľkého chrámu. V Japonsku sú hlavnými kňazmi chrámov zvyčajne len muži nad 60 rokov. V rovnakej pozícii ako ja nie je žiadna iná žena, takže sa nemám s kým porovnávať, zdieľať svoje neistoty alebo i radosti.

Úžasným pokladom projektu Komunitné srdce pre mňa bola možnosť pracovať na jednom ciele spolu s ďalšími ženami mojej generácie. Medzi nami nie sú rovnaké postoje, ale možnosť rozprávať sa s ľuďmi, ktorí majú náboženské presvedčenie, praktizujú ho a chcú niečo urobiť pre druhých, bola pre mňa veľkou radosťou.

Yoko Tateno, Gedatsu-kai: Pre mňa to bola príležitosť pozrieť sa do tváre svojím emóciám.

Kyoko: Program projektu Komunitné srdce sme adresovali prvej skupine 20 dievčat.

Mitty: A venovali sme sa piatim témam: život a šťastie, vzťahy, komunikácia, žena a spoločnosť a poslednou témou bola bolesť. (hudba)

Kyoko: Dôležitou črtou projektu je, že my, 6 členov tímu, sa nestaviame do pozície „učiteľov“. A práve v pozícii „neučiteľov“ sa s účastníkmi zaoberáme rôznymi aspektmi života; chceme byť ako letušky v lietadle, ktoré neustále dohliadajú na cestujúcich a starajú sa o nich. Preto sme si za tému vybrali „cesta lietadlom“. (hudba)

Shiori Koyanagi, Kosei Shimbun: Nikdy som o svojich pocitoch nehovorila s inými ľuďmi, ale tu som našla priestor, kde som sa cítila dobre a mohla som sa podeliť o tieto veci. Hovorili sme o tom, čo robiť v prípade rozdielnych názorov s druhou osobou. Po absolvovaní projektu som sa vydala a keď som mala konflikt s manželom, zamyslela som sa a spomenula si na to, čo som sa naučila. Uvedomila som si, že medzi nami existujú rozdiely, takže som začala premýšľať, ako mu byť nablízku, a podľa toho konať. (hudba)

Páter Yoshie Nishi: Myslím si, že dôvodom úspechu projektu bolo to, že sme si navzájom verili; išlo o to, aby sme si navzájom dôverovali. A táto vzájomná dôvera sa realizovala tak, že každá z nás otvorila všetky svoje bolesti z minulosti, spôsob, akým bola vychovaná a ako žila. (hudba)

5. CHIARA LUBICHOVÁ, DON PASQUALE FORESI E IGINO GIORDANI: ŽIŤ MODLITBOU

Chiara Lubichová - Castel Gandolfo, 25. februára 1989: Uvedomila som si, že moderná doba si vyžaduje trochu zvláštny druh modlitby. Kedysi sa myslelo, že svet a vesmír sú nehybné, pevné. Preto Boha bolo treba hľadať za hviezdami, v reči kvetov, v kontemplácii, v pokoji, v zjednotení s Bohom, vo chvíľach rozjímania, modlitby v kostole, pred Najsvätejšou sviatosťou...

Teraz namiesto toho vidíme, že celý svet sa vyvíja, mení: všetko sa mení, človek sa ocitá uprostred tohto pohybu, je vtiahnutý do týchto pretekov k dokonalosti. A tak už nemôže zostať stáť na mieste a kontemplotovať, musí byť spolu s Bohom účastníkom tohto vývoja, tohto stvorenia.

Takže všetko, čo sa robí v škole, v kancelárii, v továrni, znamená budovať s Bohom stvoriteľom, svet, nieť dopredu svet. Ale my ho musíme nieť dopredu s pocitom, že sa podieľame na Božom stvorení; preto je naša práca posvätnou prácou; sme ramenami Boha stvoriteľa, ktorý ide dopredu a buduje svet.¹ (hudba)

¹ Da una risposta ai Volontari e ai focolarini esterni sposati.

Pasquale Foresi, z publikácie „Boh nás volá“: Veľmi dôležitou formou modlitby môže byť modlitba v práci. Mám na mysli najmä robotníkov v továrňach, všetkých tých, ktorých počas dňa premáha únava, ktorá im takmer berie schopnosť premýšľať, a teda v istom zmysle aj modliť sa. Ak človek ráno s jednoduchým úmyslom obetuje svoju každodennú existenciu Bohu, žije hlboko, počas celého dňa, vo vzťahu s Bohom. A myslím si, že keď sa večer títo robotníci, hoci len na pár okamihov, pretože sú unavení, môžu uzobrať s Bohom, nájdu s ním jednotu. Nájdu ju, pretože celú svoju prácu prežili vo vzťahu s ním. A práve to je najdôležitejšie: byť v správnom vzťahu s ním.

A to je napokon to, čo je dnes ľudstvo otvorené prijatť: že celý vesmír a všetko, čo sa v ňom deje, sa chápe nábožensky a môže sa premeniť na veľkú modlitbu, ktorá stúpa zo sveta k Bohu.² (hudba)

Igino Giordani, z „Ohnivého denníka“: Dnes ráno sa mi zamarilo, že som sa priblížil k Bohu! Myslím, že som ho doteraz nikdy necítil bližšie. Moja radosť bola a je veľká! Cítil som, že som našiel voľný prístup k nemu; a mojím zámerom je už nikdy nezísť z tejto cesty. Z Božej milosti som prekonal všetky prekážky, ktoré ma tak kříčovito pripútavali k zemi. Teraz som ešte na zemi, ale už prebývam v nebi. Viem, moja ctižiadosť je veľká, ale cítim, že jeho milosrdenstvo je väčšie. Tak veľmi ho milujem!

Už ma prestali kváriť pohnútky márnivosti, vyberané priateľstvá. Idem rovno k Bohu, strhávajúc zo seba tieto staré handry! Ľudia ma môžu zrádzať, urážať, zabiť: ale ja mám Boha. Milujem ich bez toho, aby som bol na nich závislý. Patrím Bohu. Nič iné mi netreba.³ (musica)

Laura: Chiara Lubichová, Pasquale Foresi a Igino Giordani tu načrtli línie občianskej spirituality vhodnej pre každého, ktorá sa žije na uliciach miest.

Ďakujeme Cinzii Mirasolovej, Alessandrovi Biallovi a Davidovi Viganovi, ktorí prepožičali svoje hlasy na čítanie týchto pasáží.

6. CESTA DO ÁZIE A OCEÁNIE - MARGARET KARRAMOVÁ A JESÚS MORÁN

Laura: A Kolegamento nás dnes zavedie do ulíc niektorých miest na dvoch kontinentoch: v Ázii a Oceánii. Tam je dialóg medzi rôznymi kultúrami a náboženstvami každodennou záležitosťou. A z týchto krajín sa nedávno vrátili Margaret Karamová a Jesús Morán, prezidentka a spoluprezident Hnutia fokoláre.

² Pasquale Foresi, “Dio ci chiama. Conversazioni sulla vita cristiana”, Città Nuova, Roma, 2003, p.116.

³ Igino Giordani, “Diario di Fuoco”, Città Nuova, Roma, 1992, p.196 (diario del 27 maggio 1978).

Tommaso: Vitaj Margaret, vitaj Jesús! (Potlesk)

Víta vás tu srdečný potlesk sály Centra Hnutia fokoláre. Vy ste spolu s delegáciou Centra Hnutia fokoláre vycestovali do piatich krajín: Južnej Kórey, Japonska, ostrovov Fidži, Austrálie a Indonézie. Stretli ste sa tam s ľuďmi rôznych kultúr, členmi kresťanských cirkví, veriacimi rôznych náboženstiev, občianskymi a náboženskými autoritami a mnohými členmi Hnutia fokoláre. Bolo to tak?

Margaret: Áno, presne tak. Bola to mimoriadna cesta, dokonca by som povedala, že to bola hotová udalosť. Prežili sme silnú skúsenosť, ktorá nás veľmi obohatila. Absolvovali sme 12 letov, preleteli tisíce kilometrov, videli tisíce ľudí. Bola to krásna skúsenosť!

Tommaso: Určite dnes nebudeme môcť povedať všetko, ale aspoň niečo načrtneme. Začnime teda túto cestu, ktorá nám priblíži túto vašu skúsenosť.

Najskôr by som však chcel poďakovať komunikačným tímom v jednotlivých krajinách, ktoré nám to umožnili. Skutočne vám ďakujeme! (Potlesk)

Začnime. A prvou etapou bola Južná Kórea. (musica)

7. NEWS Z KÓREJSKEJ TELEVÍZIE

Laura: Treba povedať, že vaša prítomnosť v Kórei sa dostala až do správ, dokonca o nej hovorila aj kórejská katolícka televízia, ktorá bola prítomná na vašom prvom verejnom stretnutí s názvom „Dialóg je kultúrou ľudskej rodiny“. Vypočujme si z toho malý úryvok. (hudba)

Presbyteriánsky pastor Cheong Min: Na tomto stretnutí som sa modlil k Pánovi, aby veriaci mojej cirkvi mohli začať žiť túto spiritualitu. V roku 2001, po mojom silnom zážitku z Medzinárodnej konferencie za jednotu rôznych kresťanských cirkví v Ríme, sme sa s mnohými veriacimi mojej cirkvi zúčastnili na letnom Mariapoli.

Televízny moderátor: Prezidentka Margaret Karamová vyzvala kresťanov a veriacich iných náboženstiev, aby pracovali pre mier a bratstvo v Kórei i mimo nej.

Margaret Karamová: Dnešné spoločné stretnutie je veľmi cennou príležitosťou obnoviť náš záväzok a spoluprácu v záujme mieru a bratstva v Kórei i mimo nej.

Televízny rečník: Spoluprezident Jesús Morán zdôraznil potrebu dialógu kresťanov so všetkými ľuďmi dobrej vôle, aby sme vytvorili prorocký priestor pre nový svet. Potom prišiel na návštevu arcibiskup Soulu.

8. KÓREA: MISIA Z SUNG SIM DANG

Tommaso: Potom ste sa presunuli do mesta Daejeonu, kde ste navštívili spoločnosť Sung Sim Dang, ktorá sa hlási k projektu Ekonomiky spoločenstva. Tento podnik už viac ako 70 rokov predáva chlieb na pare a v súčasnosti je veľkou stravovacím podnikom. Pozrite si to.

Lim, Young-Jin (Fedes), prezident a generálny riaditeľ spoločnosti Sung Sim Dang (otec): Som šťastný, že týmto povolaním môžem meniť svet. V živote je skvelé to, že namiesto toho, aby sme uspeli sami, môžeme spolu urobiť niečo, čo môže zmeniť svet k lepšiemu. A verím, že sa to stane.

Speaker: Sung Sim Dang je kórejská pekáraň a cukráreň, ktorá je súčasťou projektu Ekonomiky spoločenstva. Bola založená pred 70 rokmi, dnes má 848 zamestnancov a denne obsluži 10 000 zákazníkov. Projekt ekonomiky spoločenstva žila tým, že každý deň prinášala chlieb do 80 centier sociálnej starostlivosti.

Lim, Sun, riaditeľka divízie stravovacích služieb spoločnosti Sung Sim Dang (dcéra): V ničom som mimoriadne nevynikala, ale vo svojich 40 rokoch vidím ovocie toho, čo som vytrvalo v malých veciach robila každý deň. Preto by som chcela všetkých ubezpečiť, že aj keď je práca ťažká a zdá sa banálna, ak ju robíme poctivo, jedného dňa určite uvidíme jej ovocie.

Lim, Dae Hyuk (Kolbe), režisér filmu Sung Sim Dang (syn): Pracujem tu už 10 rokov a bol som svedkom naozaj „záračných“ vecí, ktoré ma nútia myslieť si, že Boh cestou Ekonomiky spoločenstva používa Sung Sim Dang ako svoj nástroj. Takže úlohou našej spoločnosti je v budúcnosti pokračovať v tom, čo sme robili doteraz.

Sole: Myslím, že najdôležitejšia je láska, pretože od začiatku spoločnosti Sung Sim Dang bola hlavnou hodnotou láska, takže najdôležitejšie pre nás je žiť lásku. Druhou je podstata, identita. Našou podstatou, identitou je, že naše výrobky musia byť dobré. Ak náš chlieb nie je dobrý, aj keď milujeme, naši spotrebitelia nám lásku nevrátia.

Fedes: „Kultúra dávania“ ekonomiky spoločenstva je koncept, v ktorom ti veci nie sú odňaté, ba naopak, dostávaš viac. Myslím, že ide o bežný jav, ktorý existuje na celom svete. Preto súčasná kultúra krádeže, súperenia a potláčania druhých nemá úspech. Až keď začne platiť dávanie, porozumenie a pomoc druhým, zmiznú aj vojny a spoločnosť sa zlepší.

Laura: Ak sa chcete viac dozvedieť o histórii a aktivitách spoločnosti Sung Sim Dang, na našom kanáli YouTube nájdete reportáž s pred niekoľkých rokov.

A teraz som sa ťa, Margaret, chcela spýtať: Čo môže, podľa teba, charisma jednoty povedať dnešnej uponáhľanej, ultratechnologickej a vyspelej kórejskej spoločnosti?

Margaret: Presne tak. Poznačila som si niekoľko bodov, lebo by som toho mala veľa na srdci; aby som sa nerozprávala... Samotná kórejská spoločnosť je dobre štruktúrovaná, organizovaná, efektívna, rovnako ako aj Hnutie fokoláre v Kórei. Skutočnou výzvou je nenechať sa tým všetkým pohltiť, ale začínať od vzťahov. Preto sa tu zrodil spoločný záväzok: otvoriť ešte viac dvere „dialógu života“ - ako ho nazvala Chiara Lubichová - nielen v rámci hnutia, ale so všetkými.

V Kórei som rozprávala o jednej svojej skúsenosti, s ktorou by som sa chcela podeliť tiež s vami: prechádzala som sa v parku neďaleko fokoláre, kde som bývala, a veľmi ma oslovili také trochu zvláštne stromy. Konáre im nerástli smerom hore, ale skôr vodorovne. Prinútilo ma to veľa premýšľať, pretože ako vidíte na fotografii, tieto konáre sa navzájom preplietajú a dotýkajú, a takto sa tam vytvorila celá alej, s takýmito popreplietanými konármi. Pohľad na ne mi pripomenul, ako by mali vyzeráť naše vzťahy: tak ako tieto stromy, aj naša náruč by mala byť vždy otvorená, vychádzať v ústrety druhým s naširoko otvoreným srdcom pre radosť, bolesť a život každého človeka, ktorého Boh postaví vedľa nás.

Ďalšie potvrdenie toho mi dala aj „povaha“ Cirkvi v Kórei. Tamojšia Cirkev, ako viete, sa zrodila zo skupiny laických mučeníkov Andreja Kima a spoločníkov. Dnes sú určite iné časy, ale odvaha riskovať pre vieru, odvaha riskovať pre charizmu jednoty nemá byť menšia. Je teda pravda, že Dielo v Kórei je zrelé, početné a práve preto sa má s väčšou odvahou rozdávať.

Laura: Ďakujem.

9. JAPONSKO: ROZHOVOR S PÁTROM RENZOM DE LUCA SJ

Tommaso: Ďakujem, Margaret! Prejdime k druhej etape: Japonsko. (hudba)

Medzi najdôležitejšie udalosti tých dní patrilo sympóziu na Katolíckej univerzite Sophia v Tokiu. Jeho názov znel: „Môžeme byť vo svete znamením nádeje?“ Medzi rečníkmi boli okrem vás a rôznych profesorov z univerzity aj páter Renzo de Luca, bývalý provinciál jezuitov v Japonsku, ktorého sme požiadali o pár slov o Katolíckej cirkvi v Japonsku.

Páter Renzo De Luca SJ, bývalý provinciál jezuitov v Japonsku: Je potrebné zmeniť náš pohľad na Cirkev v Japonsku. Doteraz sme sa domnievali, že japonskú Cirkev tvoria len Japonci, ale nie je to tak, je oveľa väčšia, aspoň dva či trikrát väčšia, pretože sú tam veriaci aj iného, nielen japonského pôvodu. Treba si uvedomiť, že v tomto zmysle sme spoločnosťou. Cirkev v Japonsku netvorí len Japonci.

Nie je to tak, že by nám niekedy bola patrila; dnes máme Cirkev v Japonsku, ktorá ale nie je z Japoncov. Som presvedčený, že mnohí veriaci sa cítia „vytlačovaní“ ľuďmi, ktorí nie sú

Japoncami, a že ak cudzinci chcú byť súčasťou spoločenstva, mali by rešpektovať pravidlá a zostať na svojom mieste. To však nie je dnešná Cirkev v Japonsku. Máme tu Vietnamcov, Latinskoameričanov, Indov, Filipíncov. Myslím si, že sa majú integrovať do kresťanského spoločenstva, a to sa zatiaľ nedeje.

Laura: Po týchto slovách by som chcela nadviazať na názov sympózia a položiť ti, Jesús, otázku: Môžeme byť znamením nádeje pre svet a pre Cirkev? A akým spôsobom?

Jesús: Myslím, že áno. Nádej je určite najdôležitejšou cnosťou našej doby. Starovekí básnici hovorili, že nádej je sestrou snívania, nie nočnej mory... (smiech) Dnes môžeme v sebe oživiť nádej. Samozrejme, ešte rozhodujúcejšie je byť znamením nádeje pre iných. To je azda to najdôležitejšie. V Japonsku som sa naučil, že nádej nesúvisí s úspechom, nesúvisí s množstvom ľudí, ktorí vás nasledujú. Len si pomyslíte, že kresťanov v Japonsku je podľa štatistík, podľa rôznych zdrojov, od jedného do troch miliónov ľudí a to po 500 rokoch evanjelizácie.

Takže nádej nespočíva v úspechu, a videl som to v kontakte s tamojšími ľuďmi. V týchto dňoch ktorý som dostal od jedného z týchto ľudí aj list. Nádej je spojená s láskou, a tá sa osvedčuje vo vernosti. Týmto spôsobom sa dá z malého urobiť veľa. Toto som sa naučil v Japonsku a vrátil som sa s veľkou nádejou.

Laura: Ďakujem.

10. PETER EMBERSON Z OSTROVOV FIDZI A SKÚSENOŠŤ V PACIFIKU

Tommaso: A teraz prejdime do tretej etapy, na ostrovy Fidži v južnom Tichom oceáne. (hudba)

Tommaso: Z fotografií sme videli, že ste sa obradom Sevu-sevu stali tak trochu Fidžijčanmi

Jesús: No nebol alkoholický nápoj...

Tomáš: Vďaka Bohu, že nie...

Margaret: Áno, naozaj sme sa stali Fidžijčanmi, dokonca keď po piatich dňoch sme museli odísť, prešli sme ďalším podobným obradom na rozlúčku, lebo nám povedali, že teraz, keď sme stali súčasťou ich komunity, nám musia dať povolenie na odchod a že sa budú modliť, kým bezpečne nedorazíme na ďalšie miesto. (Potlesk)

Laura: Slávnostné starobylé obrady a kultúra majú svoj osobitný prínos aj dnes. Vypočujme si na túto tému Petra Embersona; je to Fidžan, politický analytik pre vládu a OSN.

Peter Emberson, poradca pre mobilitu v oblasti klimatických zmien, UNESCAP: Myslím si, že v súlade s tichomorskou kultúrou – keďže naše národy sú predovšetkým „komunitné“ –, ani si nedokážeme predstaviť samých seba bez zohľadnenia celku. Je to trochu ako v prípade fokoláre a toto všetko je život, každodenný život, je to história, ktorá siaha tisíce rokov do minulosti.

A práve tieto rituály a zvyky v kombinácii s poznaním a uvedomením si toho, kým sme vo vzťahu k druhým a k sebe samým, sú tým, čo národy Tichomoria prinášajú Cirkvi a čo môžu národy Tichomoria priniesť aj hnutiu, aby sme pomohli pochopiť, aký vzťah máme k Ideálu a k Evanjeliu.

Môžeme pokračovať v dialógu a hľadať priestor, kde môžeme byť šťastní a v harmónii – no samozrejme – môžeme aj nesúhlasiť; ale môžeme prijať za svoje základné charakteristiky tichomorských národov. To dáva prídavnú hodnotu mozaike - tak by sme to mohli nazvať -, ktorou je hnutie a smer, ktorým sa uberá.

Laura: Peter Emberson hovoril o hodnote dialógu, ktorý má korene v tichomorských kultúrach. Margaret, opýtam sa ťa: ako zapadá spiritualita jednoty do tohto kultúrneho kontextu?

Margaret: Na ostrovoch Fidži sme prežili krásne chvíle, jedli sme ich jedlo, nápoje, tancovali sme, rozprávali sa, jednoducho sme sa podieľali na ich živote. A prítomní tam boli nielen tí z Fidži, ale aj ľudia z ostrovov Futuna, Novej Kaledónie a Kiribati.

Prinútili ma to hlboko sa zamyslieť, pretože sú to ľudia, ktorí pochádzajú z kultúr starých tisíce rokov, ktoré dali vznik tradíciám, a tie sú v nich silne zakorenené. Videli sme, že to nie je len u starších, pretože si myslíš, že je to vec staršej generácie, ale tieto tradície sú veľmi hlboko zakorenené aj u mladých, s ktorými sme sa stretli.

Nám sa to môže zdať niečo zvláštne, niečo vzdialené, aj zvyky, ktoré majú sa môžu javiť iba folklórom. Naopak, obsahujú veľmi bohaté ľudské hodnoty, a tie ideál nemôže ignorovať. Keď som tam bola a videla ich a podieľala sa na ich živote, povedal som im, že nesmú stratiť túto svoju kultúru, naozaj charisma nikdy nemôže zmazať naše kultúry, ale v plnosti má rozžiarit ich najhlbšie hodnoty. A to podľa mňa platí nielen pre národy Tichomoria, ale pre všetky naše národy.

11. AUSTRÁLIA: STRETNUTIE S GEN

Tommaso: No a potom ste odtiaľ odišli a navštívili multikultúrnu metropolu Sydney v Austrálii. (hudba)

Tommaso: Medzi stretnutiami s komunitou Fokoláre ste mali aj jedno s mladými. Vypočujme si dojmy dvoch z nich.

Lydia Palaiologou, Christchurch - Nový Zéland: Videli sme Margaret a Jesúsa pokorných a pripravených z hĺbky srdca sa podeliť o svoje skúsenosti. Vzbudili vo mne dôveru. Rozprávali nám, ako prekonávajú rozdiely, spolupracujú... Všetko to bolo také prirodzené, ako v našej rodine.

Viete, nie vždy je u nás zhoda, ale to patrí k životu. Myslím si, že keby bolo všetko dokonalé, niečo by nebolo v poriadku. Verím im a z ich odpovedí som cítila, že Duch Svätý pôsobí a oni veria, tak ako verila Chiara, že aj po jej smrti nás bude viesť Boh.

Cítim, že Margaret a Jeesús majú rovnakú vieru. A je to povzbudivé a dôležité a.... krásne!

Lawrence Lo, Brisbane - Austrália: Jednota je vo fokoláre veľmi dôležitá. Ako mladému človeku mi to dnes niekedy pripadá trochu ťažké v práci, alebo na univerzite.

Ale myslím si, že práve jednota mi v živote pomáha a bratstvo, ktoré žijeme s gen, je niečo, čo ma núti žiť naplno. Spiritualita jednoty a vidieť v druhých Ježiša, v práci či v rodine, myslím, že to je základ môjho života a chcem, aby to bol základ všetkého, čo robím.

Tomáš: Lawrence poukázal na niektoré veľké výzvy, ktoré prežíva austrálska spoločnosť a s ňou aj mnohé iné spoločnosti na celom svete. V tejto súvislosti by som sa ťa, Jeesús, opýtal, aký je tvoj dojem z Austrálie?

Jeesús: Ako si povedal na začiatku, jednou z veľkých krás Austrálie je jej multikultúrnosť. Okrem krásy miest... Sydney považujem za jedno z najkrajších miest na svete, kde si naozaj oddýchneš, hoci si celý čas v meste. A multikulturalita je veľká hodnota.

Majú hymnu zloženú pre jedno športové podujatie a v jej refréne sa hovorí „Ja som, ty si, my sme Austráľčania“. Je to pravda, pretože si vítaný, prijatý a po krátkom čase sa tam cítiš ako Austráľčan. Môžeš si povedať: zmením si svoju národnosť, pretože sa cítim ako Austráľčan, a oni ti to dajú zažiť. Výzvou je, aby sa išlo do hĺbky. Nestačí, že Iračania, Libanonci, Filipínci, Kórejčania, Číňania, Anglosasi žijú jedni vedľa druhých, pretože to majú tam zaručené. Dôležité je nájsť naozaj hlboký spoločný koreň, teda ísť do hĺbky. Treba hľadať niečo hlbšie a to je určite veľká výzva.

Všetko sa však začína tým, že sa vytvorí priestor pre pôvodné kultúry, ktoré boli marginalizované, čo je veľká rana Austrálie, čiže domorodé obyvateľstvo. Tento multikulturalizmus má začať úplnou integráciou týchto národov do života kultúry a krajiny. Austráľčania si to však plne uvedomujú a verím, že na tom pracujú. V tomto zmysle si myslím, že spiritualita jednoty je cenná, pretože sme to videli na našich stretnutiach. Na našich stretnutiach bol tento multikulturalizmus, ale pod ním sa skrývala spiritualita. Takže úloha hnutia a spirituality jednoty môže byť veľmi dôležitá pri pomoci Austrálii, aby jej multikultúrnosť zapustila hlboké korene.

Laura: Krásna výzva, ktorú môžeme vziať za svoju.

12. **INDONÉZIA: ARIF MAHASISWA A HODNOTA DIALÓGU**

Laura: A sme pri poslednej časti tejto cesty. Ide o štvrtú najľudnatejšiu krajinu sveta a prvú z hľadiska počtu moslimov: Indonéziu. (hudba)

Laura: Ak existuje slovo, ktoré by mohlo vystihnúť túto etapu, je to DIALÓG: medzi ľuďmi, kultúrami, náboženstvami. Dialóg premenený na život, ako vysvetľuje moslim Arif postgraduálny študent fyziky na Štátnej univerzite v Jakarte.

Arif Mahasiswa: Ako viete, najmä v Indonézii sa ľudia zvyčajne hádajú, nevedú dialóg. Je to obvyklá chyba. Ak sa chcete hádať, akoby ste ani nechceli hľadať pravdu, ale len vyhrať. Ktorý argument je ten najlepší? To nie je dialóg. Myslím si, že v určitom momente musíte byť schopní povedať „súhlasím s tebou“. Aspoň raz musíme byť akoby na spoločnej pôde, aspoň raz.

Myslím si, že úloha Hnutia fokoláre je kľúčová. (...) V týchto stresujúcich časoch, ak sa to tak dá povedať, byť nábožensky založený človek má znamenať byť aj medzináboženský. A aby bol človek medzináboženský, musí už patriť k nejakému náboženstvu. Nejde teda o povrchný synkretizmus, ale mať svoje náboženské presvedčenie a uznávať druhého takého, aký je, rešpektovať ho bez toho, že by si ho chcel zmeniť, ale uznať, že je iný. Myslím si, že to je veľmi dôležité.

13. DIALÓG S MARGARET KARRAMOVOU A JESÚSOM MORÁNOM

Thomas: „Aspoň raz musíte byť na spoločnej pôde“. Podľa Arifa je to východiskový bod pre dialóg. Margaret, môže podľa teba táto indonézska etapa niečo značiť pre dialóg?

Margaret: Áno, pretože ako sme počuli, v Indonézii je živý medzináboženský dialóg, hlavne aj náš miestny dialóg s islamom. Teraz nie je čas hovoriť o všetkom, ale pripravíme podrobné správy o našej ceste. Bola to úžasná skúsenosť, pretože sme spoznali ľudí, ktorí boli veľmi otvorení dialógu, a tak sa ukázalo, že sme povolaní žiť dialógy tak, ako ich definovala Chiara: ktoré sú „dialnice“ na budovanie jednoty. Dialóg, ako sme počuli aj na iných stretnutiach našej cesty, sa musí ešte viac stať štýlom nášho života, naším spôsobom konania, najmä dnes so všetkými výzvami, ktorými prechádza súčasný svet. S týmto dialógom musíme začať aj medzi ľuďmi iných náboženstiev. My to už robíme, Hnutie fokoláre to robí už mnoho rokov, Chiara nám to veľmi dôrazne povedala, ale teraz naozaj cítime, že to musíme ešte viac uviesť do života, a vidím, že musíme urýchliť tieto dialógy, urobiť všetko pre to, aby sme ich urýchlili.

Laura: Po jeden a pol mesiaci, navštívených päť krajín, stretnutie s tisícami ľudí... aká by mohla byť bilancia tejto cesty, ak sa dá vôbec urobiť?

Margaret: Bilancia!... (smiech)

Jesús: Môžem niečo povedať, lebo s Margaret sme o tom hovorili. Hoci bilancovať sa vlastne nedá. Prvá vec je, že sme na túto cestu šli, aby sme sa stretli s rôznymi „perifériami“, ak použijem slovo, ktoré používa pápež František, perifériami z nášho pohľadu. Periférie, ako sú ostrovy Fidži, pretože pomyslíte si, že fokolaríni a fokolarínky sú tam menej ako rok. Sú najvzdialenejšími fokoláre od Centra. Japonsko je tiež perifériou, ale v inom zmysle. Absolvovali sme stretnutia s kritickými kultúrnymi oblasťami, to je evidentné, nielen z technologického hľadiska, ale v mnohých zmysloch a vzhľadom na budúcnosť, akými sú Ázia, Oceánia a Tichomorie, ktoré majú čo dať.

Nehovoríme to len preto, že je to pekný spôsob vyjadrenia. My sme sa išli učiť, hľadať nové významy pre život hnutia, počúvať a vrátili sme sa s týmto. A chcem s radosťou povedať, no chcel by som, aby to bolo správne pochopené. My sme zo Západu, ktorý je krajinou zapadajúceho slnka, ako to definoval veľký filozof Heidegger, sme šli na Východ, do krajín vychádzajúceho slnka. To je viac než metafora z antropologického hľadiska a z náboženského hľadiska. Pretože keď tam skutočne si, vidíš, čo tieto krajiny znamenajú, kde slnko, čiže pre nás Boh, Ježiš, osvecuje, zohrieva. Cítiš to naživo, v tej sviežej ľudskosti, ktorá veci nefiltruje, ktorá vytvára jednoduché vzťahy, alebo keď napríklad navštívite takú tolerantnú moslimskú krajinu.

Takže to je veľmi krásne aj pre nás, ktorí žijeme v krajine zapadajúceho slnka. Chceme sa nechať osvietiť týmto darom, pretože skutočne táto ľudskosť je veľký dar. To neznamená, že krajina západu slnka nie je krásna, veď západ slnka je prekrásny! Veď nakoniec je to to isté slnko, ktoré zapadá a vychádza. Ježiš opustený mi pomáha urobiť toho syntézu. Skúsenosť je tá ľudskosť, ktorá ti pomáha a prináša mnoho nádeje. A to všetko nie preto, žeby sme nevideli bolesti. V Indonézii sme boli v kontakte s ľuďmi z Vietnamu, z Mjanmarska. Tragédie, ktoré prežívajú, sú plné bolesti.

Toto by bolo prvé hodnotenie, ktoré môžeme urobiť, a ktoré zaiste mení veľa vecí. Margaret to povedala niekoľkokrát: po tejto skúsenosti, už nie sme rovnakí. Mení to aj veľa vecí pre našu prácu tu v Centre. Odteraz máme iný pohľad, dotkli sme sa niečoho, čo má pre vás význam, aj pre našu prácu ako prezidentky a spoluprezidenta, ktorú konáme tu v Centre Diela, aby sme naozaj mohli lepšie pracovať pre *Ut omnes*.

Laura: Vďaka, Jesús. Margaret, chceš ešte niečo dodať?

Margaret: Chcela by som dodať – no poznačila som si to, lebo by toho bolo veľa. Totiž v Japonsku sme mali hlbokú skúsenosť bratstva s Rissho Kosei-kai. Medzi Fokoláre a budhistickým hnutím Rissho Kosei-kai došlo k silnému obnoveniu záväzku pracovať tak, aby ľudstvo bolo rodinou národov, ktoré si vážia jeden druhého a milujú sa, a to je pravda. Jeho zakladateľ Nikkjó Niwano je presvedčený, že všetci ľudia sú povolání byť „na jednej lodi“, ako sa v japončine hovorí „itai došin“, čo znamená: „mnoho tiel, ale jedna myseľ“. To sme si odniesli z Japonska.

Keď sme boli v Indonézii, tam majú národné motto napísané na štátnom znaku a znie „Bhinneka Tunggal Ika“, a znamená: „sme rôzni, ale sme jednotní“.

Táto cesta ma prinútila veľa premýšľať o našej spiritualite jednoty a o hlbokom význame Ježišovej modlitby: „Aby všetci boli jedno“.

Pýtala som sa sama seba: čo nám chce Boh povedať prostredníctvom týchto hesiel, ktoré sú základom náboženstiev, národov, ale aj špecifikum nášho Hnutia? Nemyslím si, že všetko, čo sme zažili, je náhoda.

Preto sa po tejto ceste v mojom srdci zrodila túžba pozvať všetkých v hnutí, aby vzali za svoju našu výzvu k jednote, k univerzálnemu bratstvu, viac a s ešte väčšou radikálnosťou.

Je pravda, ako hovoria tieto heslá: sme rôzni, veľmi veľmi odlišní v mentalite, v kultúre, v spôsoboch bytia, v tradíciách, v jazykoch, a každý z nás môže pridať ďalšie, ale sme jedno, môžeme byť jedno. To je to, čo som si priniesla z tejto cesty. Dotkla som sa rukami, videla som na vlastné oči, cítila v srdci, že ľudstvo je povolane žiť v bratstve. Takže teraz, keď som sa vrátil, mám veľkú radosť, že môžem pracovať s vami všetkými a pozvať všetkých, ktorí nás počúvajú vo svete, aby sme žili pre naše volanie k jednote. (potlesk)

Thomas: Ďakujem ti Margaret, ďakujem ti Ješús a prajem všetko najlepšie do tvojej práce, do výziev, na ktoré si povolaný odpovedať.

14. POZDRAVY Z BRAZÍLIE: SMER SDM A GENFEST

Tommaso: A teraz prichádzame k poslednému momentu nášho kolegamenta.

Do veľkého podujatia Svetových dní mládeže, ktoré sa tento rok uskutočnia v portugalskom Lisabone, zostávajú necelé dva mesiace. A my sa vydáme do Brazílie za Rafaelou a Arthurom, ktorí nám porozprávajú, ako sa pripravujú na účasť na Svetové dni mládeže.

Rafaela: Ahoj všetci! Volám sa Rafaela, mám 23 rokov a pochádzam zo severu Brazílie, z mesta Benevides, kde sa nachádza Mariapoli Gloria, jedna z citadel Hnutia fokoláre.

Tento rok sa Svetové dni mládeže s pápežom Františkom budú konať v Lisabone v Portugalsku. Od roku 2012, keď sa Svetové dni mládeže konali v Brazílii, som túžila, aby som sa aj ja mohla zúčastniť na tomto stretnutí. Moja sestra mi povedala, že v našej farnosti je skupina, ktorá organizuje aktivity pre účasť na Svetových dňoch mládeže. Povzbudila ma, aby som sa spolu s ňou zúčastnila na tejto skupine.

Do tejto skúsenosti sa zapojila aj rodina, moja mama pripravovala rôzne chutné jedlá, ktoré sme predávali vo farnosti. Náklady na cestu sú však veľmi vysoké, a keďže som bola z pracovných dôvodov mimo mesta, nemohla som sa viac zúčastniť na týchto aktivitách. Uvedomila som si, že sa mi nepodarí našetriť všetky potrebné peniaze. Preto som sa rozhodla pomôcť svojej sestre, aby sa mohla zúčastniť aspoň ona. Vždy som dôverovala v Božiu vôľu a prosila som Máriu o pomoc. V istom okamihu som dostala dar, ktorý mi umožní zúčastniť sa aj ja. Počítam s jednotou všetkých.

Arthur: Som Arthur, mám 24 rokov a som zapojený do farského hnutia tu v Brazílii, v meste Natal. Podobne ako Rafaela sa pripravujem na účasť na Svetových dňoch mládeže a zároveň pomáham organizovať Genfest, svetové podujatie mládeže Hnutia fokoláre, ktoré sa bude konať tu v Brazílii v roku 2024. Mám veľkú radosť pripravovať sa na tieto dve svetové udalosti, ktoré určite poznačia náš život.

Keď bolo oznámené, že nasledujúci Genfest sa bude konať v Brazílii, bola to zmes zapálenia, radosti, obáv a predovšetkým zodpovednosti za to, čo sa bude diať. A teraz, zhruba rok pred podujatím, všetko začína nadobúdať formu, aktivity sú v plnom prúde.

Každý krok robíme spoločne, v jednote, a to tak všeobecné veci, ako je výber názvu a vizuálnej identity, ako aj konkrétne veci na regionálnej a miestnej úrovni, príprava aktivít a momentov, aby mnoho ľudí spoznalo Hnutie fokoláre, čo je Genfest a chcelo sa na ňom zúčastniť. (hudba)

15. ZÁVER

Laura: Ďakujeme vám a uvidíme sa v Lisabone! A tiež sme vám chceme navrhnúť, aby ste nám poslali svoje videá z príprav na Svetové dni mládeže; chceli by sme ich zdieľať na našich sociálnych sieťach. Môžete ich poselať na adresu, ktorú vidíte nižšie: collegamento@focolare.org

Tommaso: A keď už hovoríme o stretnutiach, skôr než sa rozlúčite, chceme vám povedať, že onedlho, o 16.00 hod. sa vo Vatikáne uskutoční svetové podujatie s názvom „Nie sami. Pakt za bratstvo“, pakt, ku ktorému sa hlási aj Hnutie fokoláre.

Laura: A sme naozaj na konci. Ak si chcete pozrieť celé kolegamento, nájdete ho v piatich jazykoch na kanáli Kolegamenta na YouTube. Nezabudnite tiež kliknúť na zvonček, aby ste boli stále v obraze.

Tommaso: Ukončíme novou skladbou Gen Verde, pripravenou práve pre Svetové dni mládeže.

Laura: Lúčime sa s vami a uvidíme sa na ďalšom kolegamente 7. októbra 2023. Tak ahoj všetkým, dovidenia!

Tommaso: Ahoj!

(potlesk a hudba - záverečné titulky videa Gen Verde „Dievča na misii“)